

Százéves vadászújság kiadóigazgatója, végzett teológus, jogász. Jól ismert, sőt elismert vadász és természetfestő. **A természet és a művészetek szerelmese.** Mindemellett dr. Kun Edit ízig-vérig nő: okos, szép, tehetséges.

Fogadásból jelentkezett egy szépségversenyre, amit meg is nyert. A szépségversenyek (h)őskorában, 1989-ben ő lett az első Zala szépe.

Kocára soha!

- Az a szépségverseny már nagyon régen volt, nem is beszélünk róla soha - mondja Edit.

Budai irodájában találkoztunk, körülöttünk a falakon vadásztrófeái lógnak, és saját festményei. Azt mondják, semmi sem jellemzi úgy az alkotó embert, mint a művészete. Ez bizonyára így van. Ha nem tudnám Editről, hogy gyerekkora óta szenvedélyes vadász, akkor is sejthetném. Képein az évszakok, napszakok és fények váltakoznak, a téma azonban örök: az erdő, a táj s a benne rejtőzködő élővilág. Az ember, aki így ismeri a természetet, biztosan közel van hozzá. Másként ez nem lehet.

- A zalai erdőkkel, dombokkal övezett Kis-Balaton festői vidékén nőttem fel - meséli. - Egy apró faluban, Zalaváron laktunk a szüleimmel. Édesapám szenvedélyes vadászként engem, mint egyetlen gyermeket, már 10-12 évesen magával vitt vadászatokra, amivel a természet szeretetére, tiszteletére nevelt. Kezdetben hajtóként

vettem részt vadászaton. Belenőttem ebbe az életformába. A vadászat elhivatottság, gondolkodásmód és nem utolsósorban társasági létforma. Számomra legalábbis, hiszen ebben nőttem fel, miként lassan 16 éves fiam is.

- Ma is rendszeresen vadászik?

- Családunkban ez gyakori hétfégi kikapcsolódás. Minden hónapban legalább egyszer egy hosszú hétvégét eltöltünk a vadásztársaságban, amelynek férjemmel együtt tagjai vagyunk. A vadászházban alszunk, főzünk, beszélgetünk. Teliholdkor, szürkület után kiülünk valamelyik lesre. Legutóbb vaddisznóra mentünk. Este héttől hajnali fél háromig ültünk kint.

- Egyedül?

- Gyakran magamban, de ebben az esetben a férjemmel voltam.

- S lőtt is valamit?

- Egy kocát láttunk mindössze, de eszembe sem jutott meglőni, hiszen ebben az időszakban lehet, hogy kicsinyei vannak. Ilyenkor inkább vadkanra vadászunk, ko-

Vadászat,
lapkiadás,
festészet

A munkámban hiszek

Azt nem nehéz megérteni, hogy egy természetet imádó, sokat gondolkodó kislány miért választja a teológiát. Kicsit nehezebben illik a képbe a jog.

- 1990-ben érettségiztem. Átlagos életet éltünk. A szüleim nem voltak bigottan vallásosak, de hétköznapijainkat biztos alapokon nyugvó erkölcsiség irányította. Már gyerekként is sokat foglalkoztam a lét kérdéseivel, volt bennem valamiféle vonzódás a transzcendenciához. Azt gondoltam, hogy teológusként válaszokat kaphatok a számomra fontos kérdésekre, ezért is jelentkeztem a Pázmány Péter Egyetem teológia szakára.

- S megkapta a válaszokat?

- Csak részben. Mégsem bántam meg, hogy elvégeztem a teológiát. Alapokat adott a további

cára soha. És nem is a vad elejtése a lényeg. Hanem az erdő, a csend, a levegő, a hangulat... Semmi sem hasonlítható egy ilyen környezetben átvirrasztott éjszakához.

életemhez, gondolatvilágom kialakításához. Akkoriban már nagyon sokat festettem, hiszen mindig is érdekelt az alkotás, a művészet. Mégis a Pécsi Tudományegyetem jogi karán szereztem újabb diplomát, ami biztosabb megélhetést ígért. Nem mondom, hogy könnyű volt elvégezni, de komoly nehézséget sem okozott. Diplomaosztás után jogászként dolgoztam, végül a Nimród szerkesztőségébe hívtak. Nagy örömmel mondtam igent.

Tulajdonképpen minden korábbi tanulmányomnak hasznát veszem. Ahhoz, hogy ezt a feladatot az ember jól el tudja látni, összetett ismeretek kellenek. Én a munkámban hiszek, és látok benne perspektívát. Imádom csinálni. Arról nem is beszélve, hogy a vadászatot és a festészetet is szinte hivatásaként gyakorolhatom.

Nem raktárra fest

- Festeni nem is tanult?

- A tehetség, szépérzék nem tanulható, az vagy születik az emberrel, vagy nem. Az alkotás elsősorban lelki folyamat, a technikát, a kivitelezést lehet fejleszteni. Engem elsősorban az olajfestészet és annak kifejezőe-

